

[Fr. Andersen (Hølbæk A.)]

støttelse enten gennem deres Forsikring eller, hvor Adgangen til en saadan mangler eller er ophørt, gennem Kommunehjælp.

Stk. 4 fastsætter den Del af Udgifterne til Arbejdsløshedsudgifter, der skal være Genstand for Refusion. Den skal paa Linie med den Sondring, som findes i Socialreformen, være forskellig for de forskellige Kommunetyper. For København, Frederiksberg og Gentofte andrager den for Forsørgere 3 Kr. og for Ikke-Forsørgere 2 Kr. pr. Arbejdsdag; for Købstæder, Marstal samt Flækker og bymæssige Bebyggelser paa Landet med over 1 500 Indbyggere — det er den samme Gruppering, som bruges i Socialreformen — bliver Beløbet for Forsørgere 3 Kr. og for Ikke-Forsørgere 1 Kr. 75 Øre og for det øvrige Land henholdsvis 2 Kr. 25 Øre og 1 Kr. 50 Øre. Videre er den Grænse draget, at det Beløb, der er Genstand for Refusion, ikke normalt kan overskride 50 pCt. af Lønnen for Forsørgere og 35 pCt. af Lønnen for Ikke-Forsørgere, for saa vidt angaar de to førstnævnte Kommunegrupper og henholdsvis 40 og 25 pCt. for det øvrige Land. Det er det normale. Der skal altsaa være særlige Forhold til Stede, for at de normale Satsler skal fraviges. Saafremt en Kommune i Henhold til Socialreformens Bestemmelser har indhentet Socialministerens Samtykke til at blive henregnet til de Kommuner, der har større Underholdsbidrag, vil det ogsaa gælde med Hensyn til dette Lovforslag.

Med Hensyn til de forskellige Arbejder er det bestemt, at de skal godkendes af et Nævn. For Københavns og Frederiksbergs Vedkommende træder Socialministeriets Arbejdsudvalg i Stedet for dette Nævn, medens Nævnene for det øvrige Land bliver Tremandsnævn inden for hver Amtsrads-kreds. Amtmanden bliver Formand, og den danske Købstadsforening skal vælge et Medlem, der skal være Medlem af en Kommunalbestyrelse inden for Amtsrads-kredsen, og Amtsradet skal endvidere vælge et Sogneraad-medlem ligeledes inden for det paagældende Amt. Dette Nævn skal altsaa godkende Arbejderne, men der staar dog i § 2, Stk. 4, at man behøver ikke at afvente Godkendelsen.

Det er muligt at faa Arbejder godkendt, selv om de er paabegyndt, og endogsaa selv om de maatte være afsluttet, men der tilføjes, at Godkendelse kan kun finde Sted for Arbejder, der er udført efter Lovens Ikrafttræden. Med Hensyn til dette Punkt vil jeg gerne have Lov at gøre en Bemærk-

ning, idet jeg synes, at noget taler for, at man prøver at faa en ændret Redaktion. Det kan jo meget vel ligge saadan, at der netop i Øjeblikket er adskillige Kommuner, der er gaaet i Gang med saadanne Arbejder, der tjener netop det Formaal, Lovforslaget her søger at fremme, og jeg synes ikke, der er nogen Rimelighed i, at de paagældende Kommuner, fordi de har været tidligere paa Færde, fordi de ikke har set saa nøje paa, om de fik en større Udgift, men har set paa det rigtige, nemlig at det formaalistjenlige er at fremme Arbejde og derved søge at opnaa en lille Forbedring af de arbejdsløses Stilling, ikke skal kunne komme i Betragtning med Hensyn til Refusion. Jeg vil i hvert Tilfælde tillade mig at henlede Opmærksomheden paa dette Spørgsmaal, og jeg vil haabe, at der under Udvalgsbehandlingen, som forhaabentlig kan blive meget kort, vil være Mulighed for at naa til en Redaktion, hvorved det, der forekommer mig urigtigt, kan rettes, og jeg haaber ogsaa, at den højtæredede Socialminister vil yde sin Bistand til en saadan Retfærdighedshandling.

§ 3 indeholder en Bestemmelse om, at hvis der ikke opnaas Enighed inden for Amtsnævnet, saa kan Sagen indankes til Afgørelse for Socialministeriets Arbejdsudvalg. Endvidere indeholder § 3 en Bestemmelse om, at hvis en Kommune med Godkendelse i Henhold til § 2 gaar i Gang med at udføre Arbejder, der i Omfang langt overstiger, hvad der er Lovens Formaal, saa kan Refusionen ned-sættes eller endog helt bortfalde.

Det er vel en Bestemmelse, der tager Sigte paa, at man, naturligvis, ikke maa foretage sig noget, hvorved man fordelere andre.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtigt og velvillig Behandling.

Edvard Sørensen: Det, der er Baggrunden for det Forslag, vi behandler her, er jo, at mange Kommuner er blevet bange for at sætte Arbejder i Gang ud over det ordinære Arbejde, man har i Kommunen, fordi man — og med fuld Ret — befrygter, at man derved faar uforholdsmæssigt store Udgifter, idet man ikke alene faar Udgifterne ved Arbejderne, men ogsaa faar Ekstraudgifter for Kommunen ved Refusion til de Kommuner, der i Stedet for at sætte Arbejder i Gang udbetaler Understøttelser. Dette Forhold vil i Løbet af kortere eller længere Tid føre til, at alle ekstraordinære Arbejder i Kommu-